

[Ole Bjørn Kraft.]

Jeg gaar i det hele taget ud fra, at Indenrigsministeren i Udvalget vil give en Redegørelse for de Foranstaltninger, der allerede er gennemført, og de Planer om en videre Udvikling og Udførelse, som Ministeren maatte have, saaledes at vi kan faa et fuldstændigt Billede af, hvor langt fremskredne vi er paa dette Omraade, og i denne Redegørelse haaber jeg ogsaa, at Ministeren vil kunne fremsætte en Udtalelse om, at de nødvendige Øvelser vil blive afholdt, saaledes at en virkelig Forberedelse kan siges at være tilendebragt.

Om det andet Lovforslag skal jeg ikke gøre nogen særlig Bemærkning her, blot sige dette, at jeg finder, det var rigtigt, om man naaede frem til fælles Regler for de Erstatninger, som skal ydes fra Statens Side paa saa mange Omraader. Vi skal om kort Tid her i Tinget behandle et Lovforslag om Tilvejebringelse af Køretøjer, og dér findes en Regel for, hvorledes Vurderingen skal foregaa og Erstatningens Størrelse skal fastsættes. Her har vi en anden. Jeg tror, det vilde være rigtigt, om man her søgte at naa frem til ensartede Bestemmelser.

Til Slut vil jeg gerne fremsætte en Udtalelse, som vi fra vor Side lægger Vægt paa at faa Lejlighed til at fremkomme med i dette Øjeblik. Ved Vedtagelsen af Forbudet mod de frivillige Korps har Rigsdagen besluttet, at det ikke er muligt for frivillige i den Situation, der nu foreligger, at stille deres Kræfter til Fædrelandets Tjeneste. Jeg tror, at vi i Dag befinder os i en Stund, hvor Folket har Brug for alle de Tjenester, der kan ydes Staten og Nationen, og jeg vil derfor opfordre Regeringen til at stille sig i Spidsen for, at frivillige paa alle Omraader, med Hensyn til denne Civilbeskyttelse, med Hensyn til Fædrelandets Forsvar, med Hensyn til at yde Samariter- og anden Tjeneste, kan faa Lejlighed dertil, saaledes at de under Regeringens Ledelse og Kontrol kan faa Lov til at yde Staten og Folket de Tjenester, som de ønsker at yde, og saaledes at alle Folkets Kræfter bliver taget i Brug og ingen skal kunne sige: Jeg havde Trang til, jeg syntes, det var min Pligt, at yde en Indsats, men jeg kunde ikke faa Lov dertil.

Rager: Af de to Lovforslag, som foreligger i Dag, vil jeg gerne først hæfte mig ved Lovforslaget om Borgernes Pligt til at stille deres Ejendom til Raadighed. Jeg har til dette Forslag egentlig kun een Bemærkning at gøre, en Bemærkning, der i

nogen Grad bliver i Tilslutning til, hvad det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft udtalte. Det drejer sig om, hvorvidt den Maade, hvorefter i § 3 Erstatning skal fastsættes, maa anses for at være fuldt betryggende og fuldt tilfredsstillende. Jeg vilde sætte Pris paa, hvis den højtærede Indenrigsminister vilde kunne fremsætte en Udtalelse herom, eventuelt erklære sig villig til i et Udvalg at forhandle om den Fremgangsmaade, der er foreslaaet.

Jeg vender mig derefter til Lovforslaget, der omhandler Gennemførelse af Planer til Organisationen af Beskyttelsen af Civilbefolkningen mod Følgerne af Luftangreb. Det er i og for sig et noget mærkeligt Lovforslag. I Forvejen har vi Loven af 29. April 1938, hvorefter Indenrigsministeren kan paalægge Kommunerne inden en vis Frist at udarbejde nogle Planer, og nu siges der i Bemærkningerne til Lovforslaget her, at det under de nuværende Forhold maa anses for rigtigt, at Ministeriet bemyndiges til at kunne iværksætte disse Foranstaltninger, selv om en Kommunalbestyrelse maatte have undladt at udarbejde Planerne. Det sidste troede jeg egentlig ikke man kunde tænke sig, at en Kommunalbestyrelse undlod at gøre, naar den havde faaet at vide, at den skulde gøre det inden for en vis Frist. Men Lovforslagets Tekst maa man altsaa tage til Efterretning som en Nødvendighed, fordi aabenbart ikke alle Kommuner har udarbejdet de Planer, som de skulde udarbejde i Henhold til bestaaende Lov. Man maa saa sige til sig selv: Ja, men hvorfor kan der nu have været en Retardation eventuelt fra forskellige Kommuners Side? Jeg tror i og for sig, det maa ske i første Række kan siges at være, fordi flere Kommuner har opdaget, at det jo blev en meget kostbar Historie, i særlig Grad kostbar for Kommunerne. Og jeg tror ogsaa, man maa sige, at Grunden hertil er den ganske simple, at man har stillet sine Krav alt for højt. Flere Kommuner har i Virkeligheden troet, at de kunde bringe til Udførelse med rimelige økonomiske Ofre en Række Foranstaltninger, som har vist sig at være langt, langt dyrere, og hvis Effektivitet i Forhold til Omkostningerne slet ikke har staaet Maal med disse.

Derfor siger jeg: Skal vi videre frem ad denne Vej, saa maa det gælde om ikke at skrue Omkostningerne og Kravene for højt op. Jeg har selv paa et Landsstyrelsesmøde i Luftværnsforeningen henstillet, at Luftværnsforeningen ved sin raadgivende Virksomhed netop saa det som sin Op-gave at sørge for at stille Krav, der laa